podstaty, jest podle § 477, č. 5 c. ř. s. stižena zmatečností a naříkaný smír jest neplatný.

V těchto směrech není dovolání opodstatněno. Nelze mu však odepříti oprávněnosti, pokud v příčině aktivní legitimace žalobce Dra Petra R. uplatňuje dovolací důvod č. 2, § 503 c. ř. s. Tuto legitimaci bylo by možno Dru Petru R. přiznati jen tehdy, kdyby nešlo v daném případě, jak žalovaní tvrdí, o postup na oko. Postup takový by byl podle § 916 obč. z. nicotný; této nicotnosti může se i postoupený dlužník dovolávati (srov. rozh. č. 8461 sb. n. s.) a dlužno k ní z úřední moci přihlížeti. S tohoto hlediska však nižší soudy sporné věci neřešily a žádných zjištění neučinily, je tu proto žalovanými vytýkaná vadnost odvolacího řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Teprve po doplnění řízení v tomto směru bude možno posouditi, zda jest dána legitimace žalobce Dra Petra R. ke sporu. Slušelo proto dovolání žalovaných vyhověti, rozsudky nižších soudů podle § 510 c. ř. s. zrušiti a prvému soudu nařídíti, aby řízení v naznačeném směru doplnil a věc znovu rozhodl.

Rozh. nejv. soudu ze dne 30. listopadu 1929, č. Rv II 284/29. Karel Jelínek.

Stavitel, jemuž stavebník odepřel zaplatiti částky jím za sdělání plánu a rozpočtu na stavbu požadované, může později žádati částky tarifní odměně odpovídající.

Stavitel A. žádal od stavebníka B. za sdělání plánu 300 Kč a za rozpočet 306 Kč, stavebník však zaplatiti tyto částky odepřel a stavitel pak, jemuž provedení stavby zadáno nebylo, žaloval o zaplacení 1449 Kč za týž plán a rozpočet.

Oba soudy uznaly nárok stavitele za oprávněný.

Odůvodnění druhé stolice:

Nesprávnost právního posouzení sporu vidí žalovaný v tom, že prvý soud shledal v zaslání žalobcových účtů, znějících na 606 Kč za tytéž práce, za něž si po druhé účtoval 1449 Kč, pouze jednostranný projev vůle žalujícího, který nepřijetím se strany žalovaného není pro žalobce závazným, následkem čehož pak přísluší žalobci nárok na odměnu podle tarifu.

Podle názoru žalovaného dlužno prý v prvně účtované částce spatřovati ciferně vyjádřené subjektivní ocenění nároků žalobcových za konané práce pro případ, že nebyla předem odměna smluvena, a nemůže prý proto žalobce, mimo případ omylu, požadovati odměnu vyšší. Dovozuje dále, že, i kdyby zaslané účty bylo lze považovati za vzdání se nároku na od-

měnu tarifní, nebylo třeba, aby žalovaný vzdání to přijal, ježto prý z účtu jednak nebylo patrno, že se žalobce něčeho vzdává, jednak podle § 1444 obč. zák. může věřitel zříci se svého práva k dobru dlužníka a zrušiti závazek. Žalobce vzdal se prý svého nároku na tarifní odměnu zasláním účtů na 606 Kč a žalovaný vzal toto snížení tarifní odměny na vědomí odmítnutím účtu, čímž prý dal na jevo, že ani nižší účet nezaplatí, čili že tímto projevem přijal konkludentním činem vzdání se žalobcovo, požadovati odměnu podle tarifu mu náležející.

Konečně poukazuje i na to, že pojmem slušnosti a obchodní cti je dané slovo, na určitý obnos vystavené účty dodržeti, což by nejistotu v obchodě s tímto způsobem vyvolávalo.

S názory žalované strany nelze souhlasiti.

I kdyby bylo správným, že prvý účet byl subjektivním oceněním práce žalobcovy, dlužno uvážiti, že podle přednesu stran nebyla odměna za práce žalovaným objednané a žalobcem vykonané předem smluvena, a že proto první účty žalobcovy byly toliko nabídkou učiněnou žalovanému ohledně ceny díla až posud neustanovené (§§ 861, 862 obč. zák.).

Jestliže proto žalovaný nabídku tuto nepřijal, naopak ji přímo odmítl, nebyl žalobce nabídkou svou vázán, a pro ten případ příslušel žalobci nárok na odměnu přiměřenou (§ 1152 obč. zák.).

Za takovou pokládá žalovaný odměnu žalobcem účtovanou, pokud se týče nepokládá ji za přemrštěnou.

Žalobce tuto přiměřenou odměnu na žalovaném také požadoval, a bylo věcí žalovaného, aby prokázal, že odměna v pozdějším účtě požadovaná jest nepřiměřená a pokud se týče, co do nároku neodůvodněná.

Uznal-li však odměnu tuto za nikoli přemrštěnou, tedy za přiměřenou, a v odvolání více ani do jeho existence nárok žalobcův v odpor nebéře, nemůže žalobci přiznání jeho spravedlivého nároku odpírati.

Z toho, že žalobce učinil žalovanému nabídku na zaplacení nižší ceny, nelze tedy dovozovati, že žalobce se zřekl nároku na cenu přemrštěnou.

Ani při nejvolnějším výkladu žalovaného, záležejícího v odmítnutí nároků žalobcových na zaplacení prvých účtů nelze spatřovati souhlas s výší odměny žalobcem prvotně požadované.

Prvý soudce posoudil věc po stránce právní zcela správně, výtka v tom směru vznesená není odůvodněna a bylo proto napadený rozsudek ve věci potvrditi.

Rozhodnutí krajského soudu civil. v Praze, odd. III., ze dne 29. ledna 1930, čj. Co III 20/30.

Dr. Stehlíček.

Aby mohl býti nařízen výkon trestu podle § 6, čís. 3 zák. č. 562-1919 Sb. z. a nař., nestačí, aby odsouzený ve stanovené lhůtě zadostiučinění odpíral, třeba, aby se tak stalo bezdůvodně.

Rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 25. června 1928, č. j. T II 2751/27-13 byl R. H. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 487 tr. z., odsouzen k peněžitému trestu 1000 Kč a povolen mu podmíněný odklad výkonu trestu na zkušební dobu jednoho roku s tím, že se mu ukládá, aby dal do jednoho měsíce soukromému žalobci zadostiučinění. Rozhodnutím zemského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího ze dne 10. září 1928, č. j. T. X 1038/28-20 byl rozsudek ten v celém rozsahu potvrzen. K oznámení soukromého žalobce, že mu odsouzený nedal žádného zadostiučinění, konáno před okresním trestním soudem v Praze dne 14. listopadu 1928 veřejné jednání, při němž odsouzený uvedl, že nedal zadostiučinění proto, že rozsudek odvolacího soudu něco takového nestanovil; více protokol o veřejném jednání neobsahuje. Okresní trestní soud vydal pak usnesení ze dne 14. listopadu 1928, č. j. T II 2751/27-24, že se podle § 6, čís. 3 zákona č. 562/1919 Sb. z. a nař. nařizuje výkon podmíněně uloženého trestu z důvodu, že obžalovanému bylo uloženo hořejším rozsudkem, aby dal žalobci do 1 měsíce zadostiučinění. Obžalovaný tak neučinil a z toho důvodu musil soud podle § 6, čís. 3 uvedeného zákona výkon trestu nařídit.

Odsouzený podal do usnesení toho stížnost, v níž uplatňoval, že rozsudek neoznačil blíže způsob zadostiučinění, že žalobce zadostiučinění od odsouzeného ani nežádal, že odsouzený zadostiučinění neodepřel, naopak prohlásil při ústním jednání (dne 14. listopadu 1928), že jest ochoten dáti zadostiučinění v takových mezích, které soud uzná za vhodné, a konečně, že podle zákona čís. 562/1919 může býti podmíněné odsouzení odvoláno pouze po předchozím upomínání, popřípadě, odmítá-li odsouzený bezdůvodně dáti zadostiučinění.

Zemský soud trestní v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 22. listopadu 1928, č. j. Ts X 96/28-28 stížnost zamítl jako neodůvodněnou z těchto úvah: